నవల

ఆమె చెక్కిన శిల్పం

సింహప్రసాద్

Aame Chekkina Silpam

Novel
by
Simhaprasad

© Simhaprasad
Cell: 98490 61668
e-mail: simhaprasad@gmail.com

e book
మార్చి 2020

వెల :   60/-

Sri Sri Prachuranalu
401, Mayuri Etates,
Near Temple Bus stand,
KPHB, Hyderabad - 500 085.

ఆమె చెక్కిన శిల్పం

స్వప్న!

అబ్బ! ఎంత బావుంది పేరు!

పేరే కాదు ఆ పేరుగల అమ్మాయి కూడా అంత బాగానూ వుంటుంది.

పద్దెనిమిదేళ్ళ కన్నెపిల్ల స్వప్న.

ఆ వయస్సు అమ్మాయిలకుండే అందచందాలన్నీ ఆమెలో సహజంగా సమపాళ్ళలో అమరివున్నాయి. ఆమె సన్నగా కాస్త పొడవుగా వుంటుంది. కోలమొహం. చక్రాల్లాంటి కళ్ళు. ఆ కళ్ళల్లో సుందర స్వప్నాల తాలూకు మిలమిలలు. సన్నజాజి పువ్వులాంటి నాసిక. ఎర్రటి పెదాలు. పుష్టిగా వున్న చెక్కిళ్ళు.

ఆమెలో అందమైన ఒంపులు ఉన్నాయి. నడకలో వయ్యారాలున్నాయి. మేనిరంగులో కాంతిపుంజాలున్నాయి. కళ్ళలో తారల తళుకులున్నాయి. ఆమె పొడుగాటి జడలో అల్లరి పెట్టే ఆకర్షణ వుంది.

చెవులకి రింగులు, మెడలో ఒంటిపేట గొలుసు, ఒంటిమీద సామాన్యమైన చీర.

అయితేనేం ఆమెలో ఓ అందం, ఓ ఆకర్షణ, ఓ ప్రత్యేకత, ఓ పరిపూర్ణత పోటీ పడుతుంటాయ్.

ఆమెని చూసిన కుర్రాళ్ళు – 'ఈ అమ్మాయి తమని ప్రేమిస్తే ఎంత బావుణ్ణో కదా!' అని కళ్ళు తెరిచే కలలుకంటూ వుంటారు.

"ఈ అందాల భరిణెకోసం ఏ మన్మథుడు పూజలు చేస్తున్నాడో!" అనుకుంటారు నడివయస్సు దాటిన ఆడవాళ్ళు.

ఆమె కూడా అలాగే అనుకుంటుంది.

తన అందం చూసి సమ్మోహితుడై ఏ అందాల రాకుమారుడో రెక్కల గుర్రం మీద వచ్చి చేయి అందిస్తాడనీ, ఆ గుర్రం మీదెక్కించుకుని ఏవో చుక్కల లోకానికి తీసుకువెళ్తాడనీ ఆమె విశ్వాసం. ఆమెకొచ్చే కలలు కూడా అలాంటివే. ఆమే కోరుకునే స్వప్నాలూ, స్వర్గాలూ కూడా అవే!

స్వప్నం జీవితంకాదని ఆమెకెవరూ చెప్పలేదు.

అందమైన అమ్మాయిల జీవితాలు స్వప్నాల్లా తీయగా హాయిగా వుంటాయని ఆమె చదివే నవలలూ, చూసే సినిమాలూ చెప్పాయి – చెబుతున్నాయి.

ఆ అభిప్రాయాలామెలో బలంగా నాటుకు పోయాయి. వాళ్ళు పూర్తిగా మనస్ఫూర్తిగా యథార్థమే చెబుతున్నారని నమ్మింది. తన అదృష్టానికెంతో మురిసిపోయింది.

ఇప్పుడామె అణువణువులోనూ అవే అభిప్రాయాలు మొలకెత్తి మహావృక్షాలై ఫలపుష్పాలతో విలసిల్లుతున్నాయ్!

అంచేత పైకి సాదాసీదాగా కన్పించినా అన్పించినా ఆమె వూహలు వేరు! ఆలోచనలు వేరు! అసలామె లోకమే వేరు!

ఆ లోకానికామె మహారాజ్ఞి! నియంత!

తమ కలల్లో దర్శించే విధంగానే తన జీవితాన్ని మహోన్నతంగా తీర్చిదిద్దుకోగలనని ఆమె ప్రగాఢ విశ్వాసం.

అలాంటి స్వప్న మండల కార్యాలయంలో పనిచేస్తోన్న ఓ పెద్ద గుమస్తాగారి మూడో కూతురు. ఫస్ట్ బియస్సీ చదువుతోంది.

* * *

"నాకీ పెళ్లివద్దు. నేను ఛస్తే చేసుకోనీ పెళ్లి" గదిలోకెళ్తూనే మంచంమీద అడ్డంగాపడి ఏడ్చేస్తూ అంది స్వప్న.

ఆమె వెనకే వచ్చిన అమె అక్క బ్రమ్మాన్పడి పోయిందా మాటలకి.

అవతల అమ్మాయీ, కట్నమూ నచ్చగా పెళ్ళి వారు ముహూర్తాల గురించి ముచ్చటించుకొంటున్నారు....!

"ష్... నెమ్మది. ఎవరైనా వింటే నవ్విపోతారు" కసురుకుంది అలివేణి.

"నవ్వితే నవ్వనీ! నాకేం? నేనీపెళ్లి చేసుకోనుగాక చేసుకోను."

"పెళ్ళి చూపులప్పుడు బాగానే వున్నావు. పెళ్లి ఖాయం చేసుకుందాం అనుకొంటేంటే ఈ గొడవేమిటే? అంతగా ఇష్టం లేకపోతే ముందే నాన్నకి చెప్పకపోయావా"

"......"

"అసలిందులో నచ్చక పోవడానికేముందే. అబ్బాయి నచ్చలేదా?"

"అది కాదు. ఉద్యోగం....." నసిగింది.

నవ్విందామె. "భలే దానివే – నాతో అంటే అన్నావు గాని ఇంకెవర్తోనూ అనకు! లక్షణంగా హైదరాబాదులో టైపిస్టు వుద్యోగం చేస్తోంటే..."

"టిక్కు టిక్కుమని నొక్కుతూ కూర్చునే మనిషా నా మొగుడు! తలచుకుంటేనే ఒళ్ళు జలదరిస్తోంది!"

"ఏమిటే నీ మిడిసిపాటూ! నీ అందంచూసి ఎడంచేత్తో ఎర్ర సంతకాలు చేసే ఆఫీసరొస్తాడనుకున్నావా?"

"వూఁ వస్తాడు, చూస్తుండు"

అలివేణి ఆశ్చర్యానికి అవధుల్లేకపోయాయ్. ఆమెది అమాయకత్వం అనుకోవాలో మూర్ఖత్వమనుకోవాలో అర్థం కాలేదు.

"పిచ్చిదానా! ఈనాటి పెళ్లికొడుకులక్కావాల్సింది అందమైన అమ్మాయికాదు, అందాన్ని మించిన కట్నం. పిచ్చి పిచ్చి వూహల్తో వూరేగక నేల మీద నడవటం నేర్చుకో. నాన్న పరిస్థితి అర్థం చేసుకో. ఆ మాటకొస్తే మీ బావలిద్దరికన్నా ఈ సంబంధం పెద్దదే..."

"మీకూ నాకూ పోలికేంటి!" నిరసనగా అంది, తనో మహారాణి అయినట్లు ఫీలవుతూ.

"నువ్వు మా అందరికన్నా అందమైనదానివే. చిదిమి దీపం పెట్టుకోవచ్చు. ఒప్పుకుంటాను. కానీ నాన్న ఇచ్చే కట్నానికొచ్చే ఆఫీసరెవరు చెప్పు?"

జవాబు తోచక మౌనం వహించింది స్వప్న.

"అందుకే ఆడదానికి తొందరపాటు పనికి రాదన్నారు. నిలకడ మీద ఆలోచిస్తే అంతా నీకే అర్థమవుతుంది. చదువుకున్నదానివి. వూరికే వుద్రేకపడి అల్లరవ్వడం నీకూ, నాన్నకీ కూడా మంచికాదు" సన్నగా మందలించి వెళ్ళిపోయింది అలివేణి.

అప్సరసలు ఈర్ష్యపడేంత అందచందాలు వరంగా పొందిన తనని కట్నం లేకుండా పెళ్లాడే గొప్పవాళ్ళు కరువయ్యారా?!

చేదు నిజాన్ని జీర్ణించుకోలేక మథనపడసాగింది.

సరిగ్గా అప్పుడు ఆమె మనో ఆకాశంలో ఓ మెరుపు మెరిసింది. ఆ మెరుపు వెలుగులో ఓ చక్కని యువకుడు నవ్వుతూ కన్పించాడు.

ఉలిక్కిపడింది.

అతడు రాజశేఖర్!

అంత చక్కని పేరుగల ఆ చిన్నవాడు స్వకులస్తుడూ, అవివాహితుడూ, లెక్చరర్‌గా ఉద్యోగం చేస్తున్నవాడునూ అంతేకాదు. తనంటే ఎంతో అభిమానమున్నవాడు కూడానూ.

ఓ సారేమన్నాడు?

బోటనీ రికార్డు చూపించడానికెళ్ళిందప్పుడు. డిపార్ట్‌మెంట్లో ఒక్కడే వున్నాడు తనని ఎంతో ఆరాధనగా అభినందనగా చూస్తూ "మిమ్మల్ని చూసినప్పట్నుంచీ కవిత్వం రాయాలని ప్రయత్నిస్తున్నానండీ" అన్నాడు.

ఎంత పొరబాటు చేసిందీ!

అతడూ తన స్వప్నసుందరుడూ ఒకరేననీ గుర్తించలేకపోయిందిన్నాళ్ళూ! ఇప్పుడాలోచిస్తోంటే అన్పిస్తోంది తనకి తెలీకుండానే తనతణ్ణి ప్రేమిస్తున్నట్టు!

అతడి దగ్గర పెళ్లి విషయం ఎత్తితే..?

ఎగిరి గంతేసి ఒప్పుకోడూ?!

అమ్మా నాన్నా...? లెట్ దెమ్ గో టు డాగ్స్ తనకి తన సౌఖ్యం, తన బతుకూ ముఖ్యం!

ఒక నిశ్చయానికొచ్చింది. మనస్సు తేలికపడింది. రాజశేఖర్ తన భర్త కాబోతున్నాడన్న వూహకి వుక్కిరిబిక్కిరవుతూ వూహల్లో మునిగి పోయింది.

ముహూర్తం నిశ్చయించుకుని పెళ్లివారు వెళ్ళిపోయారు. ఆ వార్త చెల్లెలి చెవిలో వేద్దామనొచ్చిన అలివేణి స్వప్నని చూసి ముసిముసిగా నవ్వుకుంది.

పిచ్చిపిల్ల! అప్పుడే కాబోయే శ్రీవారితో డ్యుయెట్ పాడేస్తోంది! ఆడపిల్లలు గాలి మార్పుకే మారిపోతారని గేలిచేస్తూంటారిందుకే కాబోలు!

చప్పుడు చెయ్యకుండా వెనుదిరిగిందో లేదో, స్వప్న స్నేహితురాళ్ళు గలగలా కబుర్లు చెప్పుకుంటూ వస్తూండటం కంటబడింది.

అవాళ స్వప్నకి పెళ్లిచూపులని అందరికీ తెలుసు. విశేషాలు తెలుసుకుందామనీ, పెళ్లి నిశ్చయమయితే అభినందిద్దామనీ సరాసరి కాలేజీనుంచి వచ్చారు.

స్వప్న తడబడుతూ ఆహ్వానించింది.

ఆమె అలంకరణ చూసి – “ఇదేం వేషమే గంగిరెద్దులా. ఈ కాలంలో కూడా ఇలా ముస్తాబు చెయ్యాలా మగాళ్ళనాకర్షించడానికి? ఐ హేట్ దీజ్ ఫార్మాలిటీస్” అంది బెల్ బాటమ్ పాంటూ, కూలింగ్ గ్లాసెస్సూ ధరించిన రాణి.

“నాగరికంగా మనం ఎంతగా ముందడుగు వేస్తున్నా, పెళ్లనేప్పటికి ఇలా సాంప్రదాయకంగానే వుండాలని వాంఛిస్తున్నారంతా. కొంచెం నాజూగ్గా డ్రెస్ చేసుకుంటే చాలు పేర్లు పెడుతున్నారు. కొందరైతే ఏకంగా బెదరిపోతున్నారు” అంది శోభ.

“పెళ్లి కాకపోతే పోయిందిగాని నేనైతే ఛస్తే అందుకొప్పుకోను.”

రాణి మాటలకి పార్వతి అంది – “నీది కడుపు నిండిన బేరంలే! ఇంతకీ నువ్వు వాళ్ళకి నచ్చినట్లేనా స్వప్నా?”

“నచ్చటమే కాదమ్మాయ్ పెళ్లి కుదిరింది, ముహూర్తమూ నిశ్చయించాం” టీ కప్పు లందిస్తూ పరమానందంగా అంది శాంతమ్మ.

తల్లి మాటలకి కుంచించుకుపోయి అక్క వంక కొరకరా చూసింది స్వప్న.

విస్తుబోవటం అలివేణి వంతయ్యింది.

“కంగ్రాట్యులేషన్స్” అభినందించారంతా.

పేలవంగా నవ్వింది స్వప్న. వాళ్ళెక్కడ అతగాడి ఉద్యోగం గురించడుతారోనని గాభరా పడసాగింది.

"నీ కాబోయే శ్రీవారెలా వుంటారే స్వప్నా? అమీర్‌ఖాన్లా వుంటాడా, మిథున్‌చక్రవర్తిలా వుంటాడా?" రాణి అడిగింది.

"సినిమా నటులకి డూప్లికేటుగా వుండటం గొప్ప విషయమా?" సూటిగా అంది అరుణ.

"నిన్నేం అడగలేదు కామ్రేడ్" వ్యంగ్యంగా అంది రాణి!

ప్రతిదానికీ రీజనింగ్ తీస్తూ ప్రతీదీ సామాన్యుడి దృష్టి నుండి చూడాలంటుందని అరుణని కామ్రేడ్ అంటూ గేలిచేస్తూంటుంది.

"తప్పుని తప్పు అని చెప్పడానికి బొట్టుపెట్టి అడగాల్సిన అవసరంలేదు. మేకప్‌వల్ల, కెమేరా పనితనం వల్ల, తెర మీద హీరోలు అందంగా కన్పించొచ్చు. అంత మాత్రాన నిజజీవితలోనూ అలాగే వుంటారనీ, హీరోల్లానే ప్రవర్తిస్తారనీ అనుకోవడం, ఆరాధించడం ఆరోగ్య లక్షణం కాదు. ఒకరిలా వుండాలనుకోవడం ఒకర్ని అనుకరించడం అభిలషణీయం కాదు"

అరుణని తీవ్రంగా చూస్తూ రాణి ఏదో అనబోయింది. "అబ్బా! ఇక్కడా పోట్లాటే!" అని – పార్వతి నుదురు పట్టుకోవడంతో ఆ సంగతి వదిలేసింది.

"వాళ్ళ గొడవ ఎప్పుడూ వుండేదేగాని అతగాడెలావుంటాడే? నీకు నచ్చాడా?"

ఉత్సాహరహితంగా తలూపింది స్వప్న.

"అయితే ఇంక అతడో మన్మథుడని చెబుతావు కాబోలు!" పార్వతి మాటలకంతా నవ్వేశారు.

"అతడికేమైనా ఉద్యోగమా లేక చదువుకుంటున్నాడా?"

అరుణ ప్రశ్నకి తత్తరపడింది. "ఉద్యోగమేలేగాని, ఇవాళేవేం క్లాసులు జరిగాయే?"

"వెధవ కాలేజీ పోనిద్దూ. మీ శ్రీవారి గురించి చెప్పవే తల్లీ, మేమేం ఆయన్ని కొరుక్కు తినెయ్యంలే"

"చెప్పడానికేముందే, ఏదో కార్పొరేషన్లో వుద్యోగమంట – హైదరాబాదులో" అంది స్వప్న.

"హైదరాబాదులోనా? అయితే ఇంకేం రోజూ టాంక్‌బండ్ షికార్లేనన్నమాట" అంది శోభ సంబరంగా. ఆ అమ్మాయికి హైదరాబాదంటే ఓ చిన్న సైజు స్వర్గం!

"ఏం వుద్యోగమే? జీతం ఎంతట?"

"నాకా వివరాలు తెలీవే" అని స్వప్న తప్పించుకుంది.

అక్కడే వుండి ఆమెని గమనిస్తోన్న అలివేణి చెల్లెల్ని ఓరగా చూస్తూ అంది "టైపిస్టు ఉద్యోగమండీ. నెలకి పదకొండొందల దాకా చేతికొస్తుందిట. కొంచెం ఆస్తిపాస్తులు

కూడా వున్నాయిలెండి. అబ్బాయి మా స్వప్నకి ఈడూ జోడూనూ. అంతకంటే ఏ ఆడపిల్లయినా ఏం కోరుకుంటుంది చెప్పండి?"

అన్యాపదేశంగా అక్క తననుద్దేశించే అన్నదని గ్రహించేసింది స్వప్న. మొఖం ఎర్రగా చేసుకుని మింగేసేలా చూసిందామెని.

"టైపిస్టా?! ఓ మై గుడ్నెస్!" తలపట్టుకుంది రాణి.

"ఏం... అది వుద్యోగం కాదా?" అరుణ అంది చురుగ్గా చూస్తూ.

"నీకు ప్యూను వుద్యోగం కూడా గొప్పగానే కన్పిస్తుందిలే తల్లీ. లేకపోతే అదీ ఓ వుద్యోగమే? ఆ జీతం సిటీలో ఇంటద్దెకే సరిపోదు!"

రాణి ఈసడింపుకి మరీ కృంగిపోయింది స్వప్న.

అవున్నిజమే... ఆ గొర్రె తోక జీతంతో ఏదో ఇంత ఉడకేసుకుని తిని, ఏదో బతికేస్తున్నాం అనుకోడానికి తప్ప ఎందుకూ చాలదు. జీతానికీ జీవితానికీ విడదీయని లంకె పడగా గుడుగుడు గుంచం ఆడుకోవాల్సిందే. ముక్కుతూ మూల్గుతూ గానుగెద్దులా తిరగాల్సిందే. ఒక సరదా, ఒక షోకు, ఒక షికారు, ఒక విందు, ఒక విలాసం, ఒక ముద్దు, ఒక ముచ్చట అనేవి లేకుండా విసుక్కుంటూ తిట్టుకుంటూ చీదరించుకుంటూ ఒకర్నొకరు అసహ్యించుకుంటూ, పిల్లల్ని కంటూ అనుక్షణం సమస్యల సుడిగుండాల్లో చిక్కుకుంటూ అవసరాల చుట్టూ చక్కెర్లు కొడుతూ శ్లేష్మంలో పడ్డ ఈగలా....!

ఓహ్! ఘోరం!

ఆమె ఒళ్లు జలదరించింది.

తనతణ్ణి చేసుకోవడమంటే తన బంగారు కలల్ని సమాధి చెయ్యడానికి గొయ్యి తవ్వుకోవడమే!

కన్నీళ్ళు ముంచుకొచ్చాయి స్వప్నకి. ఆమె వాటిని దాచుకోవడానికెంత ప్రయత్నించినా స్నేహితురాళ్ళ దృష్టిలో పడనేపడ్డాయ్.

అనవసరంగా నొప్పించామేమోనని నొచ్చుకున్నారు అరుణా, పార్వతీ, శోభానూ, ఉన్నమాటన్నానుగాని కల్పించి చెప్పలేదుకదా అనుకుంది రాణి.

"బంగారు చెంచా నోట్లో పెట్టుకుని పుట్టినదానివి. నీకా జీతం అల్పంగానే కన్పించొచ్చు. కాని ఆ మాత్రం కూడా దొరకని వాళ్ళీ దేశంలో కోటానుకోట్లున్నారని మర్చిపోకు రాణీ. అయినా పదకొండొందలంటే తక్కువెందుకయ్యింది? ఆ మాత్రపు జీతంతో ఎందరు హాయిగా బతకటంలేదు? ఆశకి అంతుండాలి. అది లేనప్పుడు ఎంతున్నా తక్కువే అన్పిస్తుంది. అందిన దానికి తృప్తిపడుతూనే, మరిన్నిటిని అందుకోడానికి అందుబాటులోకి తెచ్చుకోడానికి ప్రయత్నించాలి. మరిన్ని ఎత్తులకి ఎదగడానికి కృషి చెయ్యాలి. అలాగాక

‘అయ్యో ఇది చాలదే’ అని అసంతృప్తితో నిరాశతో బాధపడితే, పరిస్థితి మరింత దిగజారుతుంది తప్ప మెరుగవదు” అరుణ అంది ఆవేశంగా.

“అయ్యిందా కామ్రేడ్ నీ ఉపన్యాసం?” ఉక్రోషంగా అంది రాణి.

“ఇది ఉపన్యాసం కాదు రాణీ జీవిత సత్యం!”

“నీ సత్యాలకో నమస్కారంగాని మమ్మల్నిలా వదిలెయ్”

“నీకిది తేలిగ్గా హాస్యంగా అన్పించొచ్చుగాని నీ మాటల ప్రభావం స్వప్న మీద ఎంతుంటుందో ఆలోచించు.”

“నీమాటా నామాటా గ్రుడ్డిగా నమ్మెయడానికి స్వప్నేం చదువులేని మొద్దుకాదు.”

“చదువుకున్నవాళ్ళే పైపై మెరుగులు చూసి తేలిగ్గా బోల్తాపడతారు.”

“ఇక సరిపెట్టండే బాబూ, ఎవరైనా వింటే బావుండదు” పార్వతి కలుగజేసుకోవడంతో రాణి, అరుణా తగ్గారు.

“ఎంతో అనుభవమున్నవారిలా చాలా బాగా చెప్పేరు. ఉన్నదాంతోనే తృప్తిపడి ఉన్నదాన్నే ఉన్నతంగా తీర్చిదిద్దుకోవాలి గాని లేనిదాని కోసం వగచి ఉన్నది పాడుజేసుకోవడం, ఎండమావుల వెంట పరుగులు పెట్టడం ఎవరికీ మంచిది కాదు” అరుణని అభినందిస్తూ అంది అలివేణి.

“చాలా బాగా చెప్పేరు – మీవారేంజేస్తుంటారు?”

“కాలేజీలో లాబ్ అసిస్టెంట్.”

“డిగ్రీ పాసయ్యాడండి. మరే ఉద్యోగమూ రాకపోతేనూ...” కప్పులు తీసుకెళ్తూ అంది శాంతమ్మ.

“దానికేమండి. అందులో తప్పేం వుంది? హీనంగా చూడకు దేన్నీ – అన్నారు శ్రీశ్రీ. ప్రతి వస్తువుకీ ఓ విలువా, ఓ ప్రయోజనం వుందని ఆయన భావం. అలాగే ప్రతి పనికీ విలువా ప్రత్యేకతా వున్నాయి. పెద్ద యంత్రం పని చెయ్యడానికి చిన్న నట్టు కూడా అవసరమే కదా. అంచేత డిగ్నిటీ ఆఫ్ లేబర్ అంటే మన పని మీద మనకు గౌరవం వుండాలి. అప్పుడే ఇతరులు కూడా గౌరవిస్తారు.”

అరుణ మాటలకి విసుగ్గా మొఖం పెట్టి “ఈ సుత్తి దెబ్బలకి తలపోటొస్తోంది గానీ పోదాం పదండి” అంది రాణి లేస్తూ.

అరుణ కూడా వెళ్ళడానికుద్యుక్తురాలవుతూ అంది స్వప్నతో– “అతను ప్రస్తుతం టైపిస్టే కావచ్చు. కానీ ఎప్పటికీ అలాగే వుడిపోరు కదా? డోంట్ ఫీల్ షై మీవారు నీతిగా నిజాయితీగా ఉద్యోగం చేస్తున్నంతవరకూ ఆ ఉద్యోగం గురించి చెప్పుకోవడానికీ, ఆ సంపాదనని చూచి గర్వించడానికీ నువ్వు సిగ్గుపడక్కర్లేదు. అంతే కాదు నీ సహకారం,

ప్రోత్సాహం వుంటే ఆయన మరిన్ని ఎత్తులకి ఎదగొచ్చు. పెద్ద ఆఫీసరు కావొచ్చు. పుడుతూనే ఎవరూ పెద్దవారు కాదు. దేనికైనా ప్రయత్నం, ఓర్పు, నేర్పు, కృషి, పట్టుదల వుండాలి. అవి వుంటే సాధ్యం కానిదంటూ వుండదీ ప్రపంచంలో"

మౌనంగా వింది స్వప్న.

స్నేహితురాళ్ళెళ్ళిపోయినా ఆమె అలాగే కూర్చుండిపోయింది. ఆమెకంతా గజిబిజిగా అయోమయంగా వుంది

"మీ స్నేహితురాలు చాలా తెలివయిందే" అలివేణి అంది.

కస్సున లేచింది స్వప్న "ఆ వేదాంతం నేనూ చెప్పగలను. కాని టైపిస్టుని కట్టుకుని అఘోరించాల్సింది నేనుగాని అరుణ కాదు. తనూ అటువంటివాణ్ని కట్టుకోమను – అప్పుడు తిక్క కుదిరి తిన్నగా మాట్లాడుతుంది."

"ష్... నెమ్మదిగా మాట్లాడవే అమ్మా నాన్నా వింటారు."

"వింటే విననీ... నాకేం భయం. నాకీ పెళ్ళి ఇష్టం లేదని ముఖం మీదే చెప్పేస్తాను."

"ఏవిటే కేకలేసుకుంటున్నారూ" శాంతమ్మ అంది హాల్లోంచి.

"ఏం లేదమ్మా వూరికినే..."

విసురుగా మొఖం తిప్పేసుకుంది స్వప్న.

తన గురించి వీళ్లేదో అనుకుంటున్నారు! రాజశేఖర్ని పెళ్ళిచేసుకుని వీళ్ళకోపాఠం చెప్పకపోతే తన పేరు స్వప్నేకాదు!

2

'లక్ష్మీ నిలయం'లో అడుగు పెడుతూనే చెప్పుల్నో పక్కకీ, పుస్తకాల్నో పక్కకీ విసిరేసి సోఫాలో కూలబడింది రాణి.

"ఇంతాలస్యం అయ్యిందేం బేబీ" ఏదో ఫైలు చూసుకుంటున్న ఆమె తండ్రి రాజారావు అడిగారు.

"నా ఫ్రెండ్ స్వప్నకి పెళ్లి చూపులైతేనూ వాళ్ళింటికెళ్ళొచ్చాం డాడీ"

"పెళ్లి చూపులెవరికే" అంటూ వచ్చింది భానుమతి.

"స్వప్నకి"

"బావుంది పెళ్లికుదిరినట్లేనా?"

"కుదిరిందిలే ఓ బోడి సంబంధం!"

"అవేం మాటలే" భానుమతి అంది మందలింపుగా.

"ఇవాళ బేబీ మూడ్ బావున్నట్టులేదు" రాజారావు నవ్వేరు.

"నా ఇంకో ఫ్రెండ్ అరుణ లేదూ? దానికి నేనంటే చచ్చేంత జెలసీ డాడీ. నేను ఎడ్డెం అంటే తను తెడ్డెం అంటుంది!" రిపోర్టు చేసింది తండ్రికి.

"అరుణంటే ఆ నల్లటమ్మాయా?" తల్లి అడిగింది.

"ఆ తేళ్ళం మొహమే. నీకింకా గుర్తు రాలేదా డాడీ? నేను కామ్రేడ్ అని ఏడిపిస్తుంటానూ ఆ అమ్మాయి"

"ఓహో- ఆ అమ్మాయా. గుర్తొచ్చిందిలే. ఇంతకీ ఇవాళేమన్నదేమిటి?" పైపు వెలిగించుకుంటూ అడిగారు.

"స్వప్న కాబోయే భర్త టైపిస్టు డాడీ. ఉద్యోగం ఎక్కడనుకున్నావ్? హైదరాబాదులో. జీతం వెయ్యో ఎంతోనట. ఇంత బ్రతుకూ బ్రతికి ఇంటెనకాల చచ్చినట్టు టైపిస్టుని కట్టుకోవాల్సిన కర్మేమిటే-అన్నాను. ఆ జీతం ఇంటద్దెకే చాలదన్నాను. తప్పా డాడీ?"

"నువ్వన్నదీ పాయింటే మరి"

"వత్తాసు బావుంది. వాళ్ళనాన్న అంతకంటే పెద్ద ఉద్యోగస్తుణ్ని తేలేనప్పుడు తెచ్చినవాణ్నే కట్టుకోక తప్పుతుందా ఆడపిల్లకి?" భానుమంతి అంది.

"నీవన్నీ అమ్మమ్మ కబుర్లు మమ్మీ. పెళ్లికాకపోతే పోయిందిగాని ఓ గుమస్తాని కట్టుకుని ఏడ్వాల్సిన కర్మేమిటంటున్నాను. దాని అందాన్ని చూసిన ఏ మగాడైనా ఇట్టే ఎగరేసుకుపోతాడు. కదా డాడీ?"

"ఆ అమ్మాయిని మీ అన్నయ్యకిచ్చి చేద్దామా?" నవ్వుతూ అడిగింది భానుమతి.

తండ్రి కూడా ఏమంటావన్నట్లు చూశారు.

"అవేం మాటలు మమ్మీ. వాళ్ళంతస్తు ఎక్కడ, మనంతస్తు ఎక్కడ? వాళ్ళు తలెత్తి చూసినా కన్పించనంత ఎత్తులో ఉన్నాం మనం. వాళ్ళకీ మనకీ వియ్యమా? నాన్సెన్స్".

"అంచేతే వాళ్ళ అంతస్తుకి తగ్గ సంబంధం వాళ్లు చూసుకున్నారు. మధ్యలో నీ బాధ, సానుభూతీ ఎందుకు?"

"మరీ దారుణంగా మాట్లాడుతున్నావు మమ్మీ. నీకన్నా అరుణే నయం" మొహం కందగడ్డ చేసుకుంది రాణి.

"ఏమన్నదేమిటి?"

"చాలా తలతిక్కగా మాట్లాడింది డాడీ. టైపిస్టు టైపిస్టుగానే ఉండిపోట్ట. అమాంతం పెద్ద ఆఫీసరైపోవచ్చుంట. ఒకవేళాలా అవ్వకపోతే ఆడవాళ్ళు మంత్రదండంతో అతడ్నే గొప్పవాడిగా చేసిపారెయ్యొచ్చుంట. పెద్ద లెక్చరిచ్చింది ఫూర్‌ఫెలో! ఒక్కరూ తప్పట్లు కొట్టలేదు మరి!"

“చూడు బేబీ, ఆ అమ్మాయి చెప్పిందాంట్లో నిజం లేకపోలేదు. ఎవరూ పుడుతూనే గొప్పవారుగా పుట్టరు. అందుకు ఎన్నైనా ఉదాహరణలు చెప్పొచ్చు. మాజీ ముఖ్యమంత్రి అంజయ్య ఒకప్పుడు ఆరణాల కూలీ. ఒకనాటి కాంగ్రెస్ అధ్యక్షుడు కామరాజ్ కొబ్బరికాయల కొట్లో గుమస్తాగా చేశాడు. కాంగ్రెస్ నాయకుడు కమలాపతి త్రిపాఠీ ఒకప్పుడు ప్రూఫ్ రీడర్‌గా పనిచేశాడు. అమెరికా మాజీ అధ్యక్షుడు రీగన్ నటుడు కాకపూర్వం హొటల్లో క్లీనర్‌గా పనిచేశాట్ట. బల్గేరియా మాజీ ప్రధాని డిమిట్రాఫ్ ప్రెస్సులో కంపోజిటర్‌గా జీవితం ప్రారంభించాడు. మన ముఖ్యమంత్రి ఎన్టీఆర్ ఒకప్పుడు సబ్‌రిజిస్ట్రార్. వీళ్ళ జీవితాలు చెప్పేదేమిటంటే కృషీ, పట్టుదలా వుంటే, పరిస్థితులు అనుకూలిస్తే, సామాన్యుడే మాన్యుడై అందరి మన్ననలూ అందుకుంటాడు. బైదిబై శ్రీరామ్ లెటర్రాశాడు వెళ్ళి చదువుకో” ఓ కవరందిస్తూ అన్నారు రాజారావు.

అమృతపు సోనల్లా విన్పించాయా మాటలు రాణికి.

గబుక్కున కవరందుకుని మేడమీది తన గదిలోకి పరుగు తీసింది. మంచంమీద బోర్లా పడుకుని కాళ్ళూపుతూ ఉత్తరం చదవడంలో నిమగ్నమైపోయింది.

శ్రీరామ్ రాణికి కాబోయే భర్త. దూరపు బంధువైన అతడ్ని మెడిసిన్లో ఉన్నత విద్య కోసం అమెరికా పంపించారు రాజారావు. అతడి చదువు పూర్తికాగానే వాళ్ళిద్దరికీ పెళ్లి చెయ్యాలని పెద్దల సంకల్పం. పిల్లల ఆకాంక్ష.

శ్రీరామ్‌కి రాణి అంటే అమితమైన ప్రేమ. ఆరాధన. ఆమె అతడి దృష్టిలో ఆకాశంలో మెరిసే తార. స్వప్నాల సితార.

వారానికొక్క ఉత్తరమైనా రాయకపోతే అతడికి పిచ్చెత్తినట్టుగా అన్పిస్తుంది. అందుకే సమాధానం వచ్చినా రాకపోయినా సీరియల్లా రాసేస్తూంటాడు.

ఆమెకతడి దగ్గర్నుంచి ప్రేమలేఖలందుకోవటం ఇష్టం. తిరిగి అలా రాయటం అంతగా నచ్చదు. ఒకరకమైన సుపీరియారిటీ కాంప్లెక్స్ ఆమె ప్రతి అడుగునీ పర్యవేక్షిస్తూంటుంది మరి!

‘నా హృదయరాణీ కలల నెచ్చెలీ’ అన్న సంభోదనతో ప్రారంభమైన ఆ ఉత్తరంలో ప్రతి వస్తువులోనూ ఆమె రూపం ఎలా కన్పిస్తున్నదీ, కలల్లో కన్పించి ఎలా కవ్విస్తున్నదీ, ఆమె కౌగిలిలో కరగాలని తనెంతగా ఆరాటపడుతున్నదీ ఆమెని తనెంత గాఢంగా ప్రేమిస్తున్నదీ వివరించి వర్ణించి ‘సదా నీ ప్రేమ భిక్షనర్థించే నీ శ్రీరామ్’ అని ముగించాడు.

చదవటం పూర్తిచేసి ఉత్తరాన్ని ముద్దుపెట్టుకుంది.

“మైడియర్ స్వీట్ బాయ్! స్వప్న పెళ్లి అయిపోతోంది మనం కూడా త్వరగా పెళ్లి చేసేసుకుని ఏ కాశ్మీరో హనీమూన్ వెళ్ళిపోతే బావుణ్ణోయ్. మరి నువ్వెప్పుడు తిరిగొస్తావ్?

నీ చదువెప్పుడు పూర్తవుతుంది? నేనీ విరహం భరించలేను రామ్ ప్లీజ్ కమ్ బాక్... కమ్ క్విక్లీ..."

అతడి ఫోటోతో చెప్పి దాన్ని గుండెలకి హత్తుకుంది.

ఫోటోలోని రామ్ కొంటెగా నవ్వుతూ, గుండెల్లో గిలిగింతలు పెడుతూ, వీణ తీగల్ని శృతి చేస్తున్నట్లు అనుభూతి చెందుతూ పరవశించిపోయింది రాణి.

* * *

రాధమ్మ మిషను మీద బట్టలు కుడుతోంటే, "వదినగారూ" అంటూ వచ్చిందో నడివయసావిడ.

"మీరా రండి జాకెట్టు కుట్టేశాను అరుణ రాగానే కాజాలూ, బొత్తాములూ కుట్టించి పంపిస్తాను."

"అరుణింకా కాలేజీ నుండి రాలేదా? చీకటి పడింది కూడానూ" బుగ్గలు నొక్కుకుంది జగదాంబ.

"ఎవరో స్నేహితురాలింటికెళ్ళొస్తానంది...."

"ఏమోనమ్మా. నీరు పల్ల మెరుగు నిజం దేవుడెరుగు అన్నారు...."

ఆమె చురుగ్గా చూసేసరికి కంగారుపడిందావిడ.

"మా ఆయనెప్పుడూ మిమ్మల్నే పొగుడుతుంటారు వదినగారూ. 'మగదిక్కులేకపోయినా మిషనకుట్టీ, బొమ్మలు చేసీ సంసారాన్ని గుట్టుగా నడుపుతూనే అమ్మాయిని కాలేజీలో చదివిస్తున్నారామె' అంటారు"

"దాని అదృష్టం బాగుండి స్కాలర్‌షిప్ రాబట్టిగాని ఆ చదువులు, మా రెక్కలకి మించినవి కావూ!"

"కాదు మరీ, అమ్మాయికేదైనా సంబంధాలు చూస్తున్నారా వదినగారూ"

"ఒంటరి ఆడదాన్ని. మీకు తెలీందేవుంది జగదాంబగారూ"

"మేమంతా లేమూ. అవునుగాని వదినగారూ కట్నం ఏ మాత్రం ఇస్తారూ?"

"పొట్ట గడవటమే గగనంగా వుంది. ఇంక కట్నాలెక్కడ పొయ్యగలను? మరా భగవంతుడేం చెయ్యనున్నాడో ఏమో!"

"హు... డబ్బులేనోళ్ళు డబ్బుకి కొరగారు. కట్నంలేకపోతే ముష్టివెధవ కూడా మూడు ముళ్ళు వేయడు. అయినా ఒకళ్ళ గొడవ నాకెందుకులేమ్మా. అరుణ రాగానే జాకెట్టు పంపించు" అంటూ వెళ్ళిపోయిందావిడ.

రాధమ్మ దృష్టి గోడమీద వేలాడుతున్న ఆమె భర్త ఫోటో మీద పడింది.

కన్నీళ్ళు చిప్పిల్లాయ్.

మిషన్ చక్రం ఆగింది.

ఆయనే వుంటే తనీరోజునిలా రెక్కలు ముక్కలు చేసుకోవాల్సి వచ్చేదా? అరుణ పెళ్ళి ఓ సమస్య అయ్యేదా?!

ఊహు–

కాని... ఆయన లేరు! తనే మూర్ఖత్వంతో లేకుండా చేసింది!

ఆయన తననెంత ప్రేమగా చూసేవారు. ఉన్నంతలో తనని సుఖపెట్టాలనే ప్రయత్నించారు పాపం. తనాయన మంచితనం అర్థం చేసుకోలేకపోయింది. ప్రతిదానికీ పుట్టింటి వారితో పోల్చి గేలిచేసేది. హీనంగా చూసేది. అయినదానికీ కానిదానికీ దెప్పిపొడిచేది.

అయినా ఆయన దేవుడు లాంటివాడు గనుక అన్నీ సహించారు. ఆ సహనం తనని మూర్ఖురాలిగా మార్చింది. ఆయన మెతకతనం తన నోటిని పెద్దది చేసింది!

ఆయన్ని కుక్కిన పేనులా చూసింది. ఎప్పుడూ ఏదోటి లేదని పాటగా పాడేది. అంతా గయ్యాళి అంటున్నారని అందరి మీదా విరుచుకు పడేది.

ఇల్లు నరక సదృశమైనా ఓర్పుతో సహిస్తూ వచ్చారాయన.

అరుణ పుట్టినప్పుడు బంగారు నగ చేయించలేదని పెద్ద రాద్ధాంతం చేసింది. పెళ్ళయినప్పట్నుంచీ తనకేమేం పెట్టలేదో పెద్దలిస్టు చదివింది. దెప్పింది. ఎందుకూ పనికిరాని చచ్చు దద్దమ్మని తిట్టి అందరి ముందూ అవమానించింది.

ఆయన సహనం నశించి, సంసారమంటే విరక్తి కలిగి, తననీ బిడ్డనీ నట్టేట్లో వదిలేసి వెళ్ళిపోయారు. ఇన్నాళ్ళూ పీక్కుతిన్నందుకు మీకర్మ మీరనుభవించండని చెప్పక చెబుతూ వెళ్ళిపోయారు!

సన్యాసుల్లో కలిసి వుంటారన్నారు కొందరు. కాశీలో చూశామన్నారు కొందరు. అదేం కాదు ఆత్మహత్య చేసుకునుంటారన్నారింకొందరు.

ఏమైతేనేం, ఆయనింతవరకూ తిరిగి రాలేదు. ఆయన వునికి గురించి ఒక్క ముక్కా తెలియరాలేదు.

కిందపడి నడుం విరగ్గొట్టుకున్నాక తెలిసింది తను కూర్చున్న కొమ్మనే నరక్కున్నట్టు.

అయిన వాళ్ళు ఆదరించకపోతే పొట్ట చేత బట్టుకుని వూరూరా తిరిగింది. అష్టకష్టాలు పడింది. ఓ సేవాశ్రయంలో మిషన్ కుట్టడం నేర్చుకుంది. అదే ఇప్పుడు జీవనాధారమయ్యింది.

కన్నీళ్ళు ధారలుగా కారసాగాయి ఆమె కళ్ళనుంచి.

అప్పుడే వచ్చిన అరుణ, "ఇదేమిటమ్మా చీకట్లో కూర్చున్నావ్?" అంటూ లైటువేసింది.

"దీపం ఉండగా ఇల్లు చక్కబెట్టుకోలేకపోయినదాన్ని కదా!" గబగబా కన్నీళ్ళు తుడిచేసుకుంటూ అంది.

"మాటిమాటికీ గతాన్నెందుకు గుర్తుచేసుకుంటావమ్మా!" బాధగా అడిగింది.

End of Preview.

Rest of the book can be read @

http://kinige.com/book/Ame+Chekkina+Silpam

* * *